

Alchymistický kapitál

*„Člověk, který se v 50 vnímá stejně jako ve 20,
promarnil 30 let života.“*

– MUHAMMAD ALI, BOXER

Jedná se o důležitý prostředek kapitálu, před kterým nejspíš po většinu života utíkáte. Je to kapitál změny, evoluce. Konkrétně jde o místo, kde se napojíte na vlastní vnitřní magii, kterou použijete ke změně. V sobě. V kolektivním vědomí. Ve vesmíru.

Alchymie, středověký předchůdce chemie, je obor, ve kterém šlo o změnu hmoty. Po nástupu periodické tabulky povětšinou vymizela, ale moderní fyzikové tvrdí, že alchymii (nepoužívají tedy přímo tohle slovo) provádíme pokaždé, když něco pozorujeme. Když něčemu „věnujeme pozornost“ (ať už je to otravné žvýkání taxikáře nebo úsměv našeho milovaného), „získáváme“ zážitek. Krmíme jej naší pozorností. Doslova mu umožňujeme růst. To, na co se zaměříme, se rozrůstá. Okolní věci měníme pořád... pokud tedy zrovna nepokračujeme v očekávání a nezaměřujeme se na to stejné, na co jsme se zaměřovali a co jsme očekávali včera.

Mnoho z nás se změně brání, bojí se jí, usilovně se jí snaží vyhnout. Změna je ale nevyhnutelná a má přispívat k dobru věci.

Opravu chcete za deset let být na stejném místě (se stejnými myšlenkami, stejnými návyky, stejnou nezměněnou představou o světě)?

Já ne. Já doufám, že za deset let bude můj život úplně jiný. Protože to znamená, že umožním vesmíru, který je mnohem moudřejší a krásnější, než si umím vůbec představit, aby bylo po jeho. Jistě, mohla bych se svého života držet zuby nehty, nerozumně se upínat na to, co je teď. Když se ale držím toho omezeného prostoru, vždycky se cítím mizerně.

Spirituální kapitál

„Bůh k vám přichází převlečen za váš život.“

– PAULA D'ARCY, SPISOVATELKA

Všichni se rodíme s obrovskými zásobami spirituálního kapitálu. Jen málokdo maximalizuje jeho potenciál a dovolí mu se zhodnotit. Přitom větší návratnost snad neexistuje.

Tak proč odsouváme svůj spirituální kapitál do zaprášeného sejfu, aniž bychom si ho pořádně všimli? Zejména z těchto tří důvodů:

1. Spiritualita se postupem času začala vnímat

jako něco divného. Převzalo ji pár fundamentalistických náboženství, které z Boha udělaly kritizujícího otravu. Představili nám „boha zákazů“ a dostali jsme seznam pravidel a příkázání, které se snaží řídit naše impulsy.

2. Výhody byly odsunuty do budoucnosti.

Samozvaní spirituální dodavatelé také zapomněli zmínit, že Bůh (či ONP nebo božská energie) je k dispozici pro radost a použití teď. Chtít po nás, abychom si počkali, je úplně mimo mísu.

3. Je zkrátka neviditelná. Zní to šíleně. Věřit v neviditelnou sílu. Odevzdat svůj život něčemu, co okem nelze spatřit.

Moje aktuálně nejoblíbenější definice *spirituality* je od Rainna Wilsona, herce, který ztvárnil Dwighta Schruta, podivínského prodávče novin ze seriálu *Kancl* televize NBS. Na svém webu Soul-Pancake („palačinka pro duši“ – název „spirituální sendvič“ už prý nebyl volný) se „zamýšlí nad velkými životními otázkami“.

Ve svém nedávném podcastu popsal spiritualitu takto:

My lidé toho máme hodně společného s opicemi. Také máme rádi banány, navzájem se upravujeme, hodně času věnujeme vlastní srsti/vlasům. Také máme určitou společenskou hierarchii, tvoříme kmeny a občas, když jsme opravdu naštvaní, házíme bobky.

Na těchto věcech jako takových není nic špatného. Spiritualita je ale všechno to ostatní, co s opicemi společného nemáme. Je to ta část nás samých, která vytváří překrásná umělecká díla, vede inspirující konverzace, uvažuje nad smyslem, snaží se sloužit ostatním lidem.

A jak se člověk s touhle svou neopičí částí spojí? Dělá to, z čeho má radost. Jde za svým impulsem k blaženosti. Pokud se vydáte tímto směrem a investujete energii do té neviditelné síly, která pohání vesmír, nikdy nebudete mít pochybnosti o tom, co udělat nebo kterou cestou se vydat.

Protože nás ale učí přesný opak (měj dobré známky, snaž se, aby tě ostatní měli rádi, přestaň tu pořád pobíhat a hulákat), celý život si klademe otázky: *Co po mně Bůh chce? Co mám se svým životem dělat?*

Spirituální kapitál spočívá v kontaktu s oblastí nekonečného potenciálu – tak to alespoň nazývám já. Jiní to nazývají Bohem. Nebo Buddhou. Nebo Něčím vyšším. Na názvu nezáleží. Záleží na tom, že se k tomu obrátíte. Že pochopíte, jak je to mocné a okamžitě praktické a skutečné.

Kreativní kapitál

*„Radost je vše a cokoli, co můžeme zažít.
Musíme jen mít odvahu odvrátit se od svého navyklého
životního stylu a oddat se nekonvenčnímu žití.“*

– JON KRAKAUER, SPISOVATEL A HOROLEZEC

Stejně jako spirituální kapitál, ani tahle vzrušující investiční příležitost nemá žádný strop. Všichni jsme obdařeni nekonečnou zásobou. Všichni máme schopnost pomocí své představitivosti budovat impéria. Múzy mají neomezenou zásobu písní, filmů, knih, vynálezů, nápadů a dalších skvělých věcí, které zde nemůžu napsat, protože ještě nebyly stvořeny. Aktuálně jsou teprve „naočkovány“ v lidských myslích, a čekají, aby jim někdo dodal tvar.

Vesmír potřebuje, abyste mu pomohli se rozšířit. My všichni můžeme přinášet na svět nové věci. Je to posláni a povoláni jsme všichni.

Abyste mohli čerpat svůj kreativní kapitál, stačí následovat pípání. Použijte svou interní GPS navigaci, božský pocit radosti. Je to to, co byste rádi dělali, kdybyste nikdy neslyšeli slovo *peníze*. Až ucítíte lehké mrazení, až si všimnete, jak se vzrušení a radost projevují v těle, poznáte to.

Běžte za tím, co vás naplňuje nadšením, a ti správní lidé, správné potřeby a správné možnosti se objeví samy.

Tanec s vlky, *Black and White* a *Durhamští býci* jsou jen příklady filmů, které jsem si zamilovala, protože jeden člověk jménem Kevin Costner následoval své pípání.

Jednoho dne, když byl studentem vyššího ročníku Kalifornské univerzity ve Fullertonu, seděl na hodině účetnictví a listoval univerzitními novinami. Jeho akademická kariéra byla do té doby, řekněme, celkem bez lesku. Došlo mu, že nemá moc velkou motivaci a že vlastně vůbec neví, co chce dělat s titulem v oboru podnikání, o který se rozhodl usilovat nejspíš proto, že po maturitě nevěděl, co jiného.

Na zadní straně novin si náhodou všiml inzerátu. Divadelní katedra pořádala konkurz na hru *Rampelník*. Kevin nikdy předtím nehrál (nepočítáme-li baseball, případně zpěv v kostelním sboru), ale ke svému překvapení měl při přečtení inzerátu slabou husí kůži. Pocítil vášně jako ještě nikdy a věděl, že na ten konkurz půjde.

„Zavřel jsem noviny a poslouchal učitele, jak vykládá látku, ale byl jsem nadšený, jako za celou dobu studia ještě nikdy. Byl jsem nadšený jako dítě,“ prohlásil.

Cestou na konkurz se mu zasekl pedál v autě, takže se celou cestu řítil 130kilometrovou rychlostí. Děsil se, že nabourá a zemře nebo někoho zabije, případně obojí. Naštěstí se mu podařilo zachovat chladnou hlavu a zařadit neutrální, vypnout motor a se skřípěním dojet na kraj cesty.

Vyskočil z auta, přelezl plot a zbytek cesty na konkurz doběhl.

Moc ráda bych řekla, že díky své odvaze roli získal. Ale nemůžu. Jak řekl: „Vůbec jsem to neuměl. Nestál jsem za nic.“

Jeho představitost ale hořela možnostmi. Nadšením nemohl chvíli posedět. Našel svůj kreativní kapitál.

„Bylo mi jedno, jestli se zlepším v účetnictví,“ řekl, „ale když jsem objevil hraní, věděl jsem, že to je něco, co mě zajímá. Něco, co se chci naučit.“

Stal se z něho úplně jiný student, než byl při studiu na univerzitě. Přes den pracoval na stavbách a dvakrát třikrát týdně trávil večer na hodinách herectví.

„Zamiloval jsem se do toho. Nevěděl jsem, jestli se tím užívím, ale bylo mi to jedno. Konečně jsem ze sebe setřásl tu nejistotu ohledně toho, co se životem.“

Dobrodružný kapitál

„Vyrazme do ulic s našimi nepořádnými, nedokonalými, divokými, zjizvenými, úžasnými, srdcervoucími, půvabnými a radostnými životy.“

– BRENÉ BROWNOVÁ, AUTORKA KNIHY *DARY NEDOKONALOSTI*

Tahle neocenitelná investice, známá také jako *zkušenostní kapitál* nebo *kapitál skvěle stráveného času*, udělá z každého dne dobrodružství.

Je důležité říct, že dobrodružství se nedějí jen na cestě po Himálaji nebo na festivalu Burning Man. Dochází k nim pokaždé, když se vědomě rozhodnete vstoupit na neznámé místo. Trochu svůj život prověřit. Může jít klidně o něco jednoduchého, jako třeba vydat se do práce jinou cestou, vyzkoušet nové jídlo z jídelního lístku nebo jen odpovědět „ano“ na něco, na co byste normálně řekli „ne“.

Když vykoučíte ze své zóny komfortu, zbystří se vám smysly. Život dostane nový odstín, připadá vám sladší, živější.

Nazývám to velvyslanectvím radosti. Mí přátelé a já vědomě šíříme molekuly radosti a štěstí, kamkoli jdeme. Není výjimkou, že se nám dostává reakcí jako „Vy jste nějací příliš šťastní. Na čem jedete?“

Veřejná dobrodružství mohou působit jako maličkost. Vnímejte to ale tak, že jde o důležitou veřejnou službu. V našem kosmicky propojeném světě je každý skutek službou. V každý okamžik přispíváme ke kolektivnímu vědomí.

Společenský kapitál

„Prožijte život děláním divných věcí s podivnými lidmi.“

– JEROME JARRE, MLADÁ HVĚZDA SOCIÁLNÍCH MÉDIÍ

Vzpomínáte si na letní tábory? Nevadilo vám, že spíte na vyboulené matraci nebo že jíte z klouzavého plastového tácu – byli jste naprosto šťastní, protože jste trávili čas tropením vylomenin se svými vrstevníky. Byli jste neohrožení, proháněli jste se křovím, aniž byste se báli klíšťat, slimáků nebo ostrých kovových předmětů.

Čas byl neomezený a dobrá nálada panovala, ať už jste házeli vodní bomby, nebo zrovna tužili vlasy svého spolubydlícího pěnou na holení.

No a co, že jste neřešili žádný světový problém, jako třeba hladovění. Byli jste plně zaměstnaní, oddaní tomu, co jste dělali.

Vaši kamarádi a nejbližší přátelé vám byli po boku a společně jste plánovali a snili.

Tohle je, moji milí, nejziskovější kapitál, mnohem cennější než jakékoli cenné papíry.

To, že přátelé jsou potřeba, je samozřejmě klišé, ale tenhle vedlejší kapitál by měl být něco jiného než jen mít někoho, komu si můžete stěžovat. Měli bychom mít kamarády, se kterými se můžeme bavit, užívat si skvělé jídlo, vést naplňující a smysluplné konverzace. Protože jestli v životě nemáte zábavu, tak proč se vůbec namáhat? Proč se snažit?

Společenský kapitál spočívá ve vlastním týmu, který vás rozveselí, a když ho požádáte, zúčastní se vašich šílených projektů. Šílené projekty určitě máte, ne? Plány, jak zachránit svět, jak pozvednout planetu.

Všichni potřebujeme dělat něco důležitého – nějaký projekt, misi – něco, co upoutá naši představivost. Jinak bychom byli jako znuděný domácí mazlíček, který skáče po hostech a kouše pantofle, jen s tím rozdílem, že v našem podání jde o kupování věcí, které nepotřebujeme, posílání nepěkných komentářů k blogovým příspěvkům a posedlost tím, zda náhodou nemáme příliš mastné vlasy.

Když využijete svůj přirozený společenský kapitál, vaší misí se stane žít pro povznesení všeho tvorstva, budete plavidlem lásky.

